

РЕШЕНИЕ

№ 1359

гр. София, 29.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Цветелина Георгиева

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **10942** по описа за **2023** година докладвано от съдия Цветелина Георгиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК във връзка с чл.63 от ЗАНН
Образувано е по касационна жалба на Директора на Национално тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура“ - С. срещу решение № 2912/19.06.2023 г по НАХД № 4466/2023 г. по описа на СРС, НО, 11 състав, с което е отменено наказателно постановление № ВГ09042022/5800/Р8-671/04.10.2022г., издадено от директор на Национално тол управление (НТУ) към Агенция "Пътна инфраструктура" (А.) - С., с което на основание чл. 179, ал. 3а от ЗДвП на Й. Г. Щ. била наложена глоба в размер на 1 800 лева, за нарушение на чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП.

Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение като неправилно и да потвърди издаденото наказателно постановление. Претендира съдебни разноси – юрк. възнаграждение.

Ответникът Й. Г. Щ. моли съда да отхвърли касационната жалба и да остави в сила обжалваното решение като правилно и законосъобразно. Претендира съдебни разноси по списък.

Представителят на СГП счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд София – град, IV-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на

чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба се явява процесуално допустима, като подадена в срок, от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол. Разгледана по същество, същата е основателна.

Съобразно чл. 218 АПК, касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, но същото е постановено при наличие на съществени нарушения на процесуалните правила, изразяващи се в липса на мотиви.

Районният съд бил сезиран с жалба срещу НП № BG09042022/5800/P8-671/04.10.2022г., издадено по АУАН № BG09042022/5800/P8-671/09.04.2022 г., като в НП била изложена следната фактическа обстановка:

На 09.04.2022 г. в 21:40 часа в направление излизане от територията на Република България, на граничен контролно-пропускателен пункт К., е пристигнало пътно превозно средство с рег. [рег.номер на МПС] , вид: влекач, марка и модел И. С., с обща техническа допустима максимална маса – над 12 тона, брой оси 5, управлявано от жалбоподателя, за което е извършена проверка и е установено, че на 15.03.2022 г. в 12:10 часа от П. се е дължала, но не е била заплатена такса по чл. 10, ал.1, т. 2 от Закона за пътищата. Нарушението е извършено по път А-6, км 50 + 427, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за който се събира такса за изминатото разстояние – тол такса, съгласно Приложение към т. 1 на Решение № 101 на Министерски съвет от 20 февруари 2020 г. за приемане на Списъка на републиканските пътища, за които се събира такса за изминатото разстояние – тол такса. За това нарушение бил генериран доказателствен запис (доклад) от електронната система по чл. 167а, ал. 3 от ЗДВП с номер на нарушението D809A141EA942689E053011F160AA48C, който заедно с приложените към него статични изображения във вид на снимков материал и/или динамични изображения – видеозаписи, представлявали доказателство за отразените в него обстоятелства относно пътното превозно средство, неговата табела с регистрационен номер, датата, часа и мястото на движение по участък от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа и местонахождението на техническото средство (контролно устройство с идентификатор № 10181) - част от системата. Таксите се дължали от всички пътни превозни средства с обща технически допустима максимална маса над 3,5 тона и се диференцирали в зависимост от техническите характеристики на пътя или пътния участък, от изминатото разстояние, от категорията на пътното превозно средство и броя на осите, екологичните му характеристики и се определяли за всеки отделен път или пътен участък. Заплащането на таксите се извършвало чрез Електронна система за събиране на тол такси и по тода начин съответното ППС имало право да измине определено разстояние между две точки.

С приложения в преписката доклад от Електронната система по чл. 167а, ал. 3 от ЗДВП и извършената справка в Националния регистър на превозните средства и техните собственици, воден от МВР, било установено, че ППС с рег. [рег.номер на МПС] е с обща технически допустима максимална маса над 12 тона и след като се движи по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, дължи такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, без да е платена. За извършеното нарушение бил съставен и връчен на водача Щ. АУАН, в присъствието на свидетеля А. С. Г., без възражения па неџа.

Такива постъпили в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН, като се твърдяло, че ППС-то било оборудвано с налично бордово устройство, отговарящо на изискванията за целите на тол таксуването и било поискано административнонаказателно производство да бъде прекратено.

Според АНО за процесното ППС, на датата 15.03.2022 г. в 12:10 ч. нямало получени тол декларации или закупени маршрутни карти, и не било получено надлежно плащане в Агенция „Пътна инфраструктура“ за сегмента № 1777710988Р на който е отчетено нарушението. Съгласно чл. 10б, ал. 4, изр. първо от ЗП размерът на дължимата за плащане тол такса се определяла въз основа на реално получени деклариращи тол данни, удостоверени по реда, предвиден в наредбата по чл. 10, ал. 7 от ЗП, или чрез закупуването на еднократна маршрутна карта, която дава право на ползвателя на пътя да измине предварително заявено от него разстояние по определен маршрут. За посочената дата и час не била заплатена тол таксата, в съответствие с чл. 10б, ал. 3 от ЗП, дължима от собственика или ползвателя на процесното ППС.

В хода на проверката от АНО било установено, че на по-късна дата, 09.04.2022 г., водачът Щ. бил заплатил дължимата такса по чл. 10б, ал. 5 от ЗП в размер на 133 лева, но той можело да бъде освободен от административнонаказателна отговорност на основание чл. 189е, ал. 3 от ЗДвП, само ако заплати компенсаторна такса по чл. 10, ал. 2 от ЗП в 14-дневен срок от връчване на акта, каквато не била постъпила по сметка на А..

В НП е прието за установено по безспорен и категоричен начин, фактът на извършеното деяние, представляващо административно нарушение по чл. 179, ал. 3а от ЗДвП, за което е предвидено административно наказание – глоба, в абсолютно определен размер, поради което не били изложени мотиви относно обстоятелствата по чл. 57, ал. 1, т. 8 от ЗАНН. По тези мотиви на Й. Щ. била наложена глоба в размер на 1800 лева и му било указано, че на основание чл. 79б, ал. 1 от ЗАНН, ако не обжалва НП в частта относно наложената глоба, може да заплати, в 14-дневен срок от връчването му, 80 на сто от нейния размер, а именно 1 440 лева и НП влиза в сила в тази част от датата на плащането.

Пред районния съд водачът Й. Г. Щ. подал жалба със заявени множество възражения по наложената му глоба, като със съдебното решение отговор е даден единствено на възражението, че НП е нищожно като издадено от некомпетентен орган – съдът е приел, че издалият го орган има материална компетентност. Изцяло липсват мотиви за това каква е фактическата обстановка, което съдът възприема за доказана пред него, същата отговоря ли на тази, подробно изложената в обжалваното НП, в съответствие с нея какво е било дължимото поведение на наказаното лице, то съблюдавано ли е или не е и това довело ли е до извършване от водача Щ. на нарушението, за което е санкциониран. След като съдът не е очертал релевантните за спора и отговорността на Щ. факти, то е произволен изводът му, че е налице несъответствие между АУАН и НП, което е съществено и това е попречило на организирането на адекватна защита на нарушителя. Същественото несъответствие според районния съд се състои в това, че в съставения АУАН не са посочени броя оси на процесното ППС, а те са посочени в НП, което е недопустимо закъснение. От него липсват изложени мотиви защо това е съществено нарушение, след като наложената сакция е за липса за платена такса, а не за неплатена в пълен размер такса – за определяне на таксата по размер действително броят оси на съответното ППС е от значение, но при неплатена такса, предвидената санкция е с фиксиран размер, без той да е обусловен от размера на дължимата такса.

При това положение, ако са били налице останалите предпоставки, съдът е следало да обсъди и приложение на разпоредбата на чл.53, ал.2 от ЗАНН, което също не е сторил. Изводът на съда не може да се провери и въз основа на посочената от него в решението съдебна практика, която в голямата си част не може да бъде установена, поради непосочване намерата на приключилите дела.

Касационната инстанция има за предмет проверка изводите на въззивния съд, направени въз основа на приетите за доказани от него факти, каквито липсват и което прави проверката невъзможна. Ето защо делото следва да се върне за ново разглеждане с установяване от съда на фактическата обстановка и излагане на мотиви какво той приема за доказано пред него и въз основа на това какви правни изводи прави.

При новото разглеждане на делото районният съд следва да се произнесе и по въпроса за дължимите съдебни разноски, който зависи от изхода на спора. В този смисъл касационната инстанция констатира, че пред районния съд е било направено искане за изменение на постановеното от него решение в частта за раноските и той постановил определение от 10.10.2023г по реда на чл.248 от ГПК във вр чл.63д, ал.1 от ЗАНН във вр чл.144 от АПК. С него съдът изменил решението си в частта за разноските и присъдил такива в полза на адв. И., като представляваща Й. Щ. за адвокатско възнаграждение по чл.38 от ЗА в размер на 580лева. За това определение е удостоверено от районния съд, че е влязло в сила на 09.11.2023г, следователно същото представлява годно изпълнително основание. Касационната инстанция намира за незаконосъобразен този извод на районния съд, тъй като дължимостта на разноските и техният размер е последица от разрешаването от съда на спора по същество и докато този спор е висящ е висящ и въпросът за дължимите съдебни разноски, които нямат самостоятелно значение и битие, а са акцесорни, подчинени на спора – този смисъл е трайно установената безпротиворечива съдебна практика, като напр. Определение № 237 от 10.05.2021 г. на ВКС по т. д. № 1607/2020 г., П т. о., ТК, докладчик съдията Б. Б..

В случая е налице подадена касационна жалба, т.е. спорът продължава да е висящ, а това, че постановеното по чл.248 от ГПК определение не е обжалвано самостоятелно има за последица единствено стабилизиране на мотивите на районния съд по по определяне на разноските. Ако определението по чл.248 от ГПК не е обжалвано, то горната инстанция следва да приеме за установен размерът на съдебните разноски, извършени от съответната страна с това именно определение, а не с първоначалното постановено решение – напр. пред районния съд е направено възражение за прекомерност на претендирано като съдебна разноска адвокатско възнаграждение, за което районният съд приема, че не е прекомерно, присъжда го в пълен размер с определение по чл.248 от ГПК и то не е обжалвано – това ще е размерът, който горната инстанция дължи да приеме за установен размер на съдебните разноски в производството пред районния съд за съответната претендираща ги страна, при този изход на спора за нея, без да може отново да преразглежда пред нея възражение за прекомерност на дължимите съдебни разноски за производството пред районния съд. Но при произнасяне от горната инстанция по различен начин от този, в обжалваното решение, в зависимост от това как горната инстанция прерашава спора по същество, тя дължи ново разпределяне на отговорността на страните за разноски и в производството пред нея и в производството пред районния съд, съобразно правилото на чл.81 от ГПК и тук размерите на разноските ще са обвързани от изхода на спора по

разрешенията на чл.78 от ГПК – ако решението на районния съд е частично отменено и частично потвърдено, то и за страните ще възникне право на разноски съобразно уважната, респ. отхвърлена част от претенциите им.

С постановяване на настоящото решение не се решава спора по същество, поради което въпросът с дължимите съдебни разноски за настоящата инстанция ще се разреши при новото разглеждане на делото от районния съд, съобразно даденото от него разрешение на спора.

При новото разглеждане на делото, районният съд следва да вземе предвид висящността на дело № С-61/2023 г. пред Съда на Европейския съюз, образувано по преюдициален въпрос във връзка със съответствието на чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17.06.1999 г. относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури и националната правна уредба, с която се предвижда налагане на глоба във фиксиран размер за нарушенията на правилата относно задължението за предварително установяване и заплащане на размера на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, при положение че е предвидена възможност за освобождаване от административнонаказателна отговорност при заплащане на т. нар. "компенсаторна такса", с оглед прилагане разпоредбите на чл.633, във вр чл.631, ал. 1 във вр чл.229, ал.1, т.4 от ГПК, в който смисъл е формирана константна съдебна практика, като напр. Определение № 12808 от 20.12.2023 г. на ВАС по адм. д. № 11751/2023 г., VII о., докладчик съдията К. А..

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 1, предл. второ във вр чл. 222, ал. 2 от АПК Административен съд София - град, IV-и касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 2912/19.06.2023г и определение от 10.10.2023г и двете постановени по НАХД № 4466/2023 г. по описа на СРС, НО, 11 състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд при спазване на дадените указания.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: